

Bilag 4.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRAAD

København, den 19. maj 1969.

Butikshandelens Fællesraad — der omfatter Dansk Textil Union, De danske Handelsforeningers Fælles-Organisation og De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark og dermed repræsenterer den altovervejende del af dansk butikshandel, Danmarks næststørste erhverv — må alvorligt advare imod gennemførelse af lovforslaget, der i stedet for den bebudede lempelse af prisrestriktionerne indebærer mulighed for en væsentlig skærpelse af disse. Vi skal i denne forbindelse fremhæve, at lovens titel er misvisende, da loven også giver hjemmel til prisstop og fastsættelse af såvel vejledende som bindende kalkulationsregler.

Det i november 1967 gennemførte avancestop og de senere gennemførte regler om vejledende priser og prisstop skulle alle være led i en *afbalanceret* økonomisk politik. Herom blev der ikke tale, og det vil fortsat ikke være tilfældet.

Der er således over for erhvervslivet som helhed gennemført — og agtes nu opretholdt i skærpet form — restriktioner, som kun kan være berettiget i en situation med udpræget varemangel, f. eks. i krigstider og lignende.

Vi skal understrege, at den valutariske situation — eller de økonomiske forhold i det hele taget — ikke berettiger til en lovgivning som den foreslåede, der i øvrigt vil påføre erhvervslivet nye administrative byrder samtidig med, at vi står over for den hidtil måske største administrative udfordring til erhvervslivet: kildeskattens administration og opkrævning.

Lovforslaget — sammenholdt med dets motiver og handelsministerens skriftlige fremsættelse — medfører bl. a.

1) at der for alle varer og ydelser — og altså ikke blot hvor foreligger vejledende priser eller lignende — kan gennemføres prisstop ikke blot i 40 dage, men i en række perioder på hver gang 40 dage,

2) at prisstop kan gennemføres således, at lovlige prisforhøjelser, foretaget efter 30. juni 1969, sættes ud af kraft, hvorved man tvinger virksomheder eller brancher til at nedsætte deres priser, jfr. ordene i § 2 a): „... de den 30. juni 1969 eller senere gældende priser ...“

3) at man ved udformning af kalkulationsregler efter § 2 b) i indtil et helt år kan afskære brancher eller virksomheder fra forhøjelse af priser m. v., idet Monopoltilsynet ved udformningen af disse regler står særdeles frit med hensyn til, om virksomhederne skal have dækning for

nødvendige direkte omkostninger (tillades kun for såkaldte „effektive“ virksomheder — og Monopoltilsynet kan suverænt afgøre, om en virksomhed må anses for effektiv), *indirekte omkostninger og nettoavance* (her skal man kun have et rimeligt bidrag),

udgifter til genanskaffelse (genanskaffelsesprincippet — der ellers i en årrække forud for 1967 har været anerkendt som rimeligt — skal fortsat være ude af kraft, samtidig med at renten nu er forhøjet voldsomt og bankudlån begrænses),

stigende lønomkostninger (endog dækning for lønstigninger i henhold til overenskomsterne kan — i modsætning til hvad der har været gældende under avancetoppet — afskæres, jfr. punkt d) i lovmotiverne),

reklameomkostninger og lignende (kan nægtes dækket, idet man kan dekretere et til reklameomkostninger svarende beløb afsat til en prisnedsættelse — hvilket kan føre til lavere omsætning og dermed ringere kapacitetsudnyttelse, der igen kan begrunde afvisning af ellers rimelige prisforhøjelser — og så fremdeles),

omkostninger i det hele taget (jfr. de yderst elastiske bemærkninger om kapacitetsudnyttelse, varens almindelige konkurrencemæssige placering, tekniske muligheder for effektivitetsforøgelse etc. etc.),